

?L'essencialitat

«Per a mi, seria essencial exigir un currículum potent i un bagatge de coneixements suficientment contrastat»

Ma mare (q.e.p.d.) referia que "de paciència, com més se'n gasta, més se'n té". Una frase tòpica i aparentment contradictòria. Si més no, perquè és una tàctica que no funciona --per exemple-- amb els estalvis. Aquesta mena d'"ham" em va de conya per a introduir el tema que acabo de situar al títol. Resulta que els "cervells pensants" del tema pandèmic han recuperat (de l'armari) l'adjectiu "essencial".

De moment, emparant-se en l'excusa que el virus és global, acorden tancar i obrir negocis comercials, establiments de restauració, centres esportius i altres herbes... Per a ells, no són "essencials". Com a "afegitó" es cobreixen l'espatlla amb aquesta premissa i es queden tan amples. És per això, doncs, que començo a entendre que hi hagi gent que perdi els estreps. Que consti, però, que --amb això-- no justifico, ni de bon tros, nyaps com la festa *rave* de Llinars del Vallès i fets similars.

Segueixo esperant, però, una argumentació mínimament convincent per part de la conselleria d'Interior sobre la tardança a dissoldre-la. Paral·lelament, exigeixo una disculpa formal i seriosa de la titular del càrrec de portaveu del mateix govern català: concretament amb la presa de pèl vergonyosa de regalar una urna de l'1-O a la campanya "Cap nen sense joguina". Fets així no es poden permetre dessota la capa de la terra.

Al·legar, en aquest darrer cas --després del ridícul monumental-- que "és per tal que els nens pobres votin un futur millor" té pebrots... Voler apaivagar la indignació de la gent amb el criteri que es podia subhastar i treure'n diners és de jutjat de guàrdia.

És del tot "essencial" tenir dirigents amb nivell, seny i rigor o coherència personal. Aquest país tan summament malmès no pot ser en mans de personal que palesi tal grau d'incompetència. Se'n foten del mort i de qui el vetlla. No hi ha dret! Que els pentini la iaia! Fins i tot, la diria més grossa, perquè estic molt encès. Avançant en què ells entenen com a essencial, els hi faig unes preguntes, extensibles a la resta del govern: els estancs ho són? Els campionats nacionals o lligues de futbol, bàsquet i handbol també?

I el ral·li París Dakar o els campionats mundials d'F1 i motociclisme? Quin és el criteri per a permetre obrir llibreries, sempre que no es dediquin a vendre periòdics?... Puc interpretar, potser, que els fulls de diari acumulen o porten enganxat una bona dosi d'aerosols?

En aquesta conjuntura, trobo plenament escaient un parell de cites literàries:

- Miguel Delibes, en la seva obra "Señora de rojo sobre fondo gris", deia: "a la vida, pots assolir moltes coses. Fallar, però, en allò que és essencial és equivalent de fracàs".
- Gabriel García Márquez, a "Cien años de soledad", afegia: "l'essencial és no perdre l'orientació".

D'acord amb aquest filó, tinc dubtes seriosos i poca confiança en dirigents polítics amb curta o àdhuc cap experiència professional prèvia. Penso en Manuel Iceta, Pere Aragonès, Inés Arrimadas, Roger Torrent, Ada Colau, Alejandro Fernández, Pablo Casado o el mateix Pedro Sánchez. Per a mi, seria essencial exigir un currículum potent i un bagatge de coneixements suficientment contrastat.

D'altra forma, esperar que seran capaços de guiar el país com cal és utòpic. Sentenciava André

Malraux que "l'essencial implica bescanviar l'ancoratge del vaixell". Al rerefons d'aquesta dita, s'hi amaga la fondària d'uns gestors/dirigents que sovint no saben ni on tenen la mà dreta. Molta xerrameca --això, sí-- però poques solucions reals.

Arribat en aquest punt, insisteixo en la figura del polític aferrat a tasques de voluntariat, sense cobrar... Com, de fet, està prou estès a Suïssa. La princesa Diana de Gal·les tenia molt clar que "ajudar la gent necessitada era una part essencial de la seva vida". Arribaran totes aquestes reflexions a l'oïda de tota aquesta trepa de professionals del ram polític? Tant de bo!